

Apă vie și pace cu Dumnezeu

Marturia fostului preot romano-catolic

Mariano Rughi

Convertirea mea de la romano-catolicism la Cristos nu s-a făcut într-o clipă, ci a fost rezultatul unui proces lung și dureros care s-a întins pe mai mulți ani. El a început în timpul zilelor mele de colegiu în Assisi, Italia. Într-o zi, profesorul meu se ocupa într-o prelegere despre papa Honoriu I (628-638), unul dintre mulți papi care, potrivit Bisericii, a dat învățături greșite. El s-a implicat în controversa privind erezia monotelită, cu care a fost de acord. Această doctrină susținea că Cristos a avut o singură voință, voința Sa personală. Lucrul acesta contrazice însă învățătura biblică, potrivit căreia El are două naturi și prin urmare două voințe, cea umană și cea divină. Al treilea Conciliu de la Constantinopol (680-681) i-a condamnat pe cei care au sprijinit erezia monotelită, și deci și pe papa Honoriu I.

Am fost zguduit pînă în străfunduri de faptul că însăși Biserica Romano-catolică a recunoscut că papa Honoriu I a acceptat învățătura eretică, în timp ce în 1870 Primul Conciliu de la Vatican a decis dogma infailibilității papale care declara că papa de la Roma este absolut infailibil în definițiile și decretul lui solemne rostite *ex cathedra*. Am mai aflat atunci că Părinții Conciliului din 1870 au afirmat limpede că deși dogma tocmai fusese formulată, adevărul ei existase dintotdeauna, dînd astfel de înțeles că toți papii de la Petru pînă la Pius al IX-lea, care pe atunci încă era în viață, erau infailibili cu toții. Se susținea că ei toți au fost inspirați de Dumnezeu și că succesiunea lor era și ea de obîrșie divină. M-am simțit îndemnat să-l întreb pe profesorul meu cum era posibil ca părerea papei Honoriu să fie contrară învățăturii oficiale a Bisericii. El a replicat că papa Honoriu a dat într-adevăr o învățătură greșită, dar cînd a făcut așa nu vorbea *ex cathedra* ca papă, ci ca teolog particular.

Lipsa Romei de siguranță

În seminarul în care trăiam nu urmam o viață monastică strictă, deși trebuia să îndeplinim anumite penitențe și acte de abnegație, care includeau postul și abstenența. Mai trebuia să ne facem spovedania, să practicăm meditația și să participăm la toate sărbătorile religioase. Eram învățați că, în ciuda tuturor acestor lucruri, nu puteam fi siguri de salvarea noastră, întrucît una dintre dogmele Bisericii este că oricine afirmă că e sigur de salvarea lui este cu siguranță pierdut.

Castelul îndoielilor

Mi-am dat seama o dată în plus că Biserica se contrazicea singură, dar n-am îndrăznit să spun aceasta nimănui un timp, și astfel m-am luptat de unul singur cu îndoielile mele. Apoi, într-o zi, fiind tare necăjit din această privință, am simțit că trebuie să vorbesc cu părintele confesor. Răspunsul lui a fost scurt și aspru: „Băiatul meu, aceste gânduri sunt numai ispitirile diavolului“.

Era limpede pentru mine că el încerca să pervertească adevărul spunînd că convingerile pe care eu le credeam că erau de la Spiritul Sfînt erau lucrarea diavolului. Ca să-i dovedesc că îndoielile mele aveau o bază solidă, i-am citat Ioan 3:16, dar

îndrăzneala mea n-a făcut altceva decât să primească o lecție teribilă despre umilință și despre ascultare oarbă față de Biserică. Așa cum poate ai observat, mi s-a spus să am o ascultare oarbă față de Biserică și nu față de Domnul Iesus Cristos.

Confesionalul

Pe atunci încetasem să mă mai duc regulat la spovedanie. Nu mă dusesem niciodată bucuros să mă spovedesc, și când o făceam totuși era mai mult de obligație decât dintr-o dorință interioară. Uneori, spovedania mi se părea o adevărată povară, un fel de cameră de tortură pentru conștiința mea.

Subliniez acest aspect din cauză că un argument adus de romano-catolici este acela că practicarea spovedaniei dă penitentului un sentiment de mîngîiere în timp ce își descarcă păcatele la urechea preotului, a că-rui dezlegare de păcate înlătură povara păcatului și vinovăției. Este adevărat că în felul acesta poate fi experimentat un soi de ușurare, dar ea nu are efect durabil și nu e mai mult decât o emoție trecătoare.

Mai tîrziu am servit cinci ani ca preot în Biserica Romano-catolică. Aceasta poate părea o perioadă scurtă, dar pentru mine a fost destul de lungă pentru a învăța multe despre spovedanie și despre confesional, strana din biserică unde se făcea spovedania. Am ascultat spovedaniile multor oameni, pe unii cunoscîndu-i personal. Unii dintre ei erau foarte sinceri și tînjeau după eliberare de vreun păcat supărător sau vreun viciu, și totuși acești oameni, spre marea lor dezamăgire, trebuiau să vină săptămîină de săptămîină ca să mărturisească aceleași păcate care erau adesea rușinoase și detestabile. „De ce nu capăt eliberarea?“ era întrebarea lor îngrijorată. Datoria mea ca părinte confesor era aceea de a le da pace, dar eu n-aș putea niciodată să le dau o asigurare convingătoare, și nimeni din poziția mea n-ar putea-o face.

Apă vie

Mă gîndesc tot mereu la întîmplarea minunată în care Iesus a întîlnit-o la fîntîna lui Iacob pe femeia din Samaria. Acolo avem adevăratul răspuns de care au nevoie sufletele însetate. Totuși, oamenii care sunt înșelați prin faptul că li se cere neîncetat să se ducă la preot pentru potolirea setei lor spirituale nu găsesc niciodată răspunsul adevărat. „*Iesus a răspuns și i-a zis: Oricine bea din această apă va înseta din nou*“. Confesionalul romano-catolic este exact ca apa din fîntîna lui Iacob. E o apă care poate potoli setea doar un timp scurt. Iesus a continuat să spună: „*Dar cine bea din apa pe care i-o voi da Eu nu va înseta niciodată, ci apa pe care i-o voi da Eu va fi în el o fîntînă de apă care va țîșni pînă în viața eternă*“ (Ioan 4:13-14).

Vedem aici că adevărata sursă de potolire durabilă a setei este Domnul Iesus Cristos, care cunoaște nevoia secretă a fiecărui păcătos și care are apă pentru fiecare. Iesus a mai spus: „*Veniți la Mine, toți cei ce vă trudiți și sunteți greu împovărați, și Eu vă voi da odihnă*“ (Matei 11: 28). Această ofertă vine din inima lui Dumnezeu, dar nici un preot, episcop sau papă din Biserica Romano-catolică nu poate da vreodată această pace a inimii, pace care le lipsește și lor. Oamenii rămîn însetați, împovărați și neajutorați, pînă ce Dumnezeu Însuși le potolește setea. Apoi, exact așa cum un izvor umple o fîntînă, tot așa darul lui Dumnezeu dă binecuvîntare după binecuvîntare cu promisiunea vieții eterne.

Hirotonisit, dar nedumerit

În propria mea căutare am întâmpinat pe neașteptate o problemă personală. Mi-a venit gândul să renunț la vocația preoției, dar l-am respins imediat ca pe o ispită îngrozitoare. Eram în ultimul an de studii teologice și eram aproape gata să primesc hirotonisirea. Mă mai gândeam și la onoarea familiei mele, întrucât într-o țară romano-catolică se consideră un mare privilegiu și onoare să ai un preot în familie. Știam că părinții și prietenii așteptau toți cu nerăbdare să mă vadă celebrând liturghia ca preot. Îmi dau seama acum că aceste gânduri nu aveau importanță, dar întrucât pe atunci nu-L cunoșteam pe Domnul Iesus Cristos ca Salvator și Domn, îmi lipsea puterea necesară pentru a-mi urma convingerile.

Așa că m-am lăsat hirotonisit și am devenit preot, după care am fost trimis la o parohie ca vicar responsabil. Mi-am început lucrarea cu entuziasm și am avut chiar un oarecare succes, care mi-au risipit unele din vechile mele îndoieli. În lucrarea mea din parohie eram într-o atmosferă nouă, într-un mediu diferit și simțeam că am o anumită libertate pe care n-am avut-o în viața studentească. Am început să-mi iau libertatea de a citi Biblia și alte cărți interzise de Biserică. Mai târziu, ca preot de parohie, am discutat cu mulți oameni despre chestiuni religioase.

Îndoielile mi se intensifică

Într-o zi, în timpul unei discuții foarte personale cu un călugăr franciscan, am avut o revelație care m-a șocat. Am descoperit că el trecea prin aceleași experiențe dureroase privind siguranța salvării ca și cele prin care trecusem eu. Am început să mă întreb: „Dacă Biserica Romano-catolică este adevărata Biserică a lui Cristos, cum se face că unul dintre cei mai buni lucrători, un om cu o viață integră și disciplinată, nu știe dacă este salvat sau pierdut și are de suportat o nesiguranță spirituală atât de profundă? Propriile mele îndoieli au reapărut, declanșând o altă criză spirituală, dar care a dus de data aceasta la eliberarea mea. Consecința imediată a acestei crize a fost că liturghia, ascultarea spovedaniilor și alte îndatoriri preoțești au devenit o mare povară.

Lumina lui Dumnezeu

Apoi, pentru un timp, am căutat ușurare în distracții. Am observat că începeam să-mi pierd simțul datoriei și, spre marea mea rușine, am ajuns să trăiesc la nivelul standardului de viață al lumii. Nevoia mea reală nu erau distracțiile, ci purificarea, nu plăcerile, ci reînnoirea spirituală. Ceea ce aveam eu nevoie era Iesus Cristos. Era oare Biserica în stare să mă ducă la cineva care să mă elibereze din această situație teribilă? Nu, Roma nu putea decât să-și aplice pedeapsa canonică, și astfel am fost trimis o săptămână la o mănăstire. Tratamentul nu era potrivit pentru această boală. Încă tot singur duceam o luptă aparent pierdută.

Totuși, într-o zi, o rază de lumină divină mi-a arătat ce întuneric era de fapt în inima mea. Ce era de făcut? Am decis să-mi părăsesc parohia și părinții și să plec la Roma. Nu aveam un plan clar în minte și nu aveam nici prieteni în Roma cărora să le cer ajutorul. Cu toate acestea, în prima zi de căutare prin Roma am descoperit o biserică metodistă episcopaliană. Am putut să intru în contact cu preotul de acolo, căruia mi-am deschis inima și i-am povestit despre situația mea disperată. Am aflat totuși curînd că nu era chiar așa de simplu să pleci din Biserica Romano-catolică.

Blestemul Romei privind preoții convertiți

Tratatul de la Lateran din 1929 era un mare obstacol. În articolul cinci, paragraful 2 se spune: „Preoții apostatați sau cei aflați sub pedeapsa Bisericii nu au voie sub nici un motiv să fie numiți profesori sau să li se permită continuarea unei asemenea profesii. Aceștia nu au voie să fie folosiți ca funcționari ca să stea în contact nemijlocit cu publicul“. Aceasta însemna că trebuia să aleg între a mă retrage din viața publică și a-mi părăsi țara, părinții, tot ce îndrăgeam. Acesta din urmă era un sacrificiu înspăimântător, dar mi s-a dat putere să-l fac, și Dumnezeu mi-a deschis ușile într-un mod remarcabil. Preotul metodist pe care l-am întâlnit mi-a făcut cunoștință cu profesorul E. Buonaiuti, un fost preot catolic care, ca urmare a Tratatului de la Lateran, a fost nevoit să renunțe la poziția lui ca profesor de religii comparate și care a fost el însuși supus cenzurii canonice. Acest om a luat contact cu societățile protestante din Elveția, Franța și Germania și a încercat să-mi găsească un loc de refugiu.

În lumina Lui vedem lumina

Au trecut săptămâni și luni fără să se contureze nimic la orizont, când Dumnezeu a adus în joc un alt fost preot, M. Casella, care lucra într-o parohie din Irlanda de Nord. Această întâlnire a fost într-adevăr ceva providențial. Dr. Casella s-a întîmplat să scrie profesorului Buonaiuti din Roma referitor la o anumită carte. În scrisoarea lui, Dr. Casella menționa cum putuse să părăsească Biserica Romano-catolică printr-o societate evanghelică din Dublin numită Societatea de Protecție a Preoților. În răspunsul lui, prof. Buonaiuti a amintit cazul meu, și prin acest contact am putut începe ultima etapă a călătoriei mele.

Societatea de Protecție a Preoților mi-a venit în ajutor și mi-a dat posibilitatea să obțin o instruire cuprinzătoare în doctrina reformată evanghelică la Trinity College din Dublin, finanțată de Irish Church Missions. Doresc să-mi exprim și pe această cale profunda recunoștință față de Societatea de Protecție a Preoților pentru că mi-a dat posibilitatea să ies din întunericul Bisericii Romano-catolice la lumina evangheliei.

Desigur că mi-a venit extrem de greu să-mi părăsesc părinții, prietenii și tot ce-mi era drag în Italia, dar când m-am hotărât să ascult de vocea lui Dumnezeu în loc de vocea cărnii și a lumii, toate greutățile s-au transformat în ceva plăcut, mai ales de când mi-am atins scopul căutării mele spirituale și am trecut de la o viață păcătoasă la o cunoaștere personală a Cristosului înviat.

Aș dori să adaug un cuvânt de mulțumire și organizației Irish Church Missions, în ale cărei clădiri din Dublin am fost învățat să citesc Cuvîntul lui Dumnezeu și unde mi s-au deschis ochii la lumina evangheliei. Profetul Isaia a vorbit despre adevărata poziție corectă înaintea lui Dumnezeu: „*Numai în Domnul, se va zice despre mine, am eu dreptitudine și tărie*“ (Isaia 45:24). Apostolul Paul afirmă că dreptitudinea lui Dumnezeu este dată credinciosului prin credință: „*Dar acum a fost arătată dreptitudinea lui Dumnezeu fără Lege, fiind atestată de Lege și profeți; și anume dreptitudinea lui Dumnezeu prin credința în Iesus Cristos pentru toți cei ce cred: căci nu este nici o deosebire*“ (Romani 3:21-22). Starea păcătoasă a tuturor oamenilor este descrisă amănunțit de apostolul Paul, precum și faptul că grația lui Dumnezeu este dată gratuit, fără nici un merit omenesc: „*Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria*

lui Dumnezeu, fiind îndreptățiți fără plată prin grația Lui, prin răs- Mariano Rughi 46 *cumpărarea care este în Cristos Iesus“ (Romani 3:23-24). Prin grație, prin intermediul credinței s-a făcut o tranzacție între Dumnezeu și mine. Ca și apostolul Paul, pot să spun plin de încredere: „Dar consider toate lucrurile o pierdere față de superioritatea cunoașterii lui Cristos Iesus, Domnul meu, pentru care am suferit pierderea tuturor lucrurilor și nu le mai socotesc decât un gunoi ca să-L cîștig pe Cristos și să fiu găsit în El nu avînd propria mea dreptitudine, care este din Lege, ci cea care este prin credința în Cristos, dreptitudinea care este de la Dumnezeu bazată pe credință“ (Filipeni 3:8-9).*

Mariano Rughi s-a născut în Italia și, după convertire, a lucrat în Irlanda, Anglia, Statele Unite ale Americii, iar la sfîrșitul vieții și în Canada.

(Traducător: Olimpiu S. Cosma)

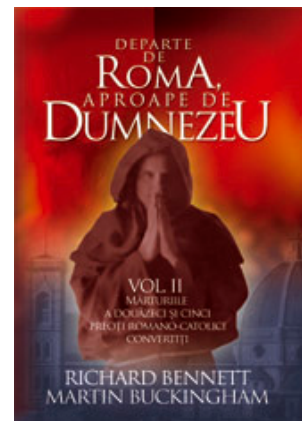
Aceasta marturie este preluata din cartea
Departa de Roma, aproape de Dumnezeu - Volum II.
Richard Bennett / Martin Buckingham, editori

Marturiile a 25 de preoti romano-catolici convertiti

Vol. II.

Format A5

188 pag.

Ea se poate obtine direct de la editura:

AGAPE
str. Podului nr. 8
Fagaras/BV, 505200
ROMÂNIA

www.edituraagape.ro

sau in librariile crestine din toata tara.

Iar in Elveția de la:

CLKV
Hochstrasse 180
CH-8330 Pfäffikon ZH
ELVEȚIA

kontakt@clkv.ch

www.clkv.ch